

IULIA ȘCHIOPU
SACOȘA CU STELE

C U P R I N S

1. Saudade, 5
2. Păsări, 9
3. Orașul, 11
4. (I)mobilă, 13
5. Music, 15
6. Așteptarea, 17
7. Peștele de sticlă, 19
8. Alice, 21
9. Păpuși, 23
10. Serbare, 27
11. Memories, 29
12. Punk Orchid, 31
13. Sacoșa cu stele, 33
14. Parfumul, 37
15. Păpușa rusească, 40
16. Iluzia, 43
17. Zborul, 45
18. Jocul, 47
19. Apotheque, 49
20. Liebe, 51
21. Cage, 55
22. Far, 60
23. Ore, 63
24. Cercul roșu, 65

- 25. Tulip, 67
- 26. Cupcake Queen, 71
 - 27. Red, 76
 - 28. Mărțișor, 79
 - 29. Luna neagră, 81
 - 30. Gândul , 83
 - 31. Forrest girl, 85
 - 32. Trompe l'oeil, 87
 - 33. First date, 89
 - 34. Pasărea din vis, 91
 - 35. Luna, 93
 - 36. Anii '20, 95
 - 37. Legături, 97
 - 38. Libelule, 99
 - 39. Regina Păun, 101
 - 40. Lunaceas, 105
 - 41. La recherche du temps perdu, 107
 - 42. Acasă, 109
 - 43. Azi Ieri, 111
 - 44. Păpădie, 113
 - 45. Casa, 115
 - 46. Zestrea, 117
 - 47. Ștergar, 119
 - 48. Luna nouă, 121
 - 49. Apeducte în deșert, 123
 - 50. Vegetal, 125

1. SAUDADE

Într-o toamnă, am cunoscut-o pe Cesária Évora; vorba vine, am stat atât de aproape de ea că aş fi putut-o atinge cu degetul, ceea ce nu aş fi făcut, că o adoram şi eu nu-mi ating idolii, nu vreau să ştiu din ce sunt făcuţi. A fost cazată la hotelul unde lucram, venită în Braşov pentru unul dintre ultimele ei concerte. În vremea aia o iubeam tare, o ascultam pe repeat, îi spuneam „Romica Puceanu a noastră”. Trei zile cât a stat cazată am privit-o, siderată de cum reuşea să se învâluie în tăcere ca într-o altă piele; îmi părea că fără cea din urmă s-ar risipi ca un fum. Printre cei cu care venise (staff-ul ei, cei din orchestră, organizatori), părea o mică statuie de marmură neagră năpădită de vrăbii. Cu câteva ore înainte de concert, a coborât în lobby, s-a aşezat pe un fotoliu şi a început să fumeze; iradia atât de multă tăcere, încât body-guarzii nici nu mai aveau ce păzi, se făcuse un amfiteatru de linişte în jurul ei; cineva a întrerupt pentru o clipă starea de timp care stă în loc, a trecut pe aproape şi i-a oferit un covrig. L-a refuzat cu linişte şi a spus, privind la haina lui: „Frumoşi nasturi”; apoi s-a întors la lumea ei dintre lumi şi a fumat mai departe. Niciodată nu am văzut pe cineva care doar priveşte; nu fără zâmbet, nu fără revoltă, nu fără viaţă, nu senin, parcă dincolo de toate astea (era deja bolnavă, în mai puţin de un an pleca). A terminat pachetul de ţigări şi

s-a dus la concert, cu noi țuști după ea. Singurul zâmbet pe care i l-am detectat în timpul spectacolului (eram toată numai antene și sateliți și porți deschise) a fost când ne-a invitat să încercăm să privim cu bucurie viața, ce-o mai fi și asta? ☺ Pachetul ei gol de țigări lăsat pe măsută a stat la mine într-un raft de mobilă și de suflet până când, la o mutare, s-a pierdut.

Saudade = un fel de dor de ceva ce nu mai există.

2 . P Ă S Ă R I

Când e să intru în magazinele de vechituri, n-am margini; cumpăr compulsiv obiecte mici, ruginite, zgâriate și, da, cam inutile. Cafeaua dimineța mi-o beau din cea mai ceșcuță de porțelan, pictată pe interior cu buchete complicate și secrete, luată de prietena mea de la tarabele alea improvizate sâmbăta la marginea orașului. Tarabe care mie mi se par o Fifth Avenue plină de comori și la fel de inaccesibile pentru că acolo trebuie să ajungi cel mai târziu la nouă dimineța, mai aud povești, întâmplări, ca despre o Narnia personală, nici nu știu dacă există cu adevărat, poate ceșcuța aia aproape transparent de subțire ce e mi-a dat-o din dulapul ei cu comori, are două.

Și la oameni mi se mai întâmplă fenomenul ăsta, îmi plac uneori cei cu patină, puțin plesniți, puțin ciobiți, cu povești. Aveam eu (sedusă de tutorialele DIY) convingerea că îi poți lipi cu iubire ca pe porțelanul crăpat, apoi ții degetul pe crăpătură și, gata, e iar întreg. Târziu (și din greșală) am observat, ca-n Dorian Gray, crăpăturile mele; eu credeam că-s zâmbete, ceva.

3 . O R A Ş U L

Mă gândeam că dacă aş imprima pe o hartă imaginară toate drumurile mele mari-mici, scurte sau ocolite, urma mea ar fi o stea cu raze tremurate, unele foarte lungi, altele mai luminoase şi (din cauză că sunt) trasate din multe fire, subliniate cumva; alea au fost drumurile dus întors repetitive, nehotărâte; în fine, au trecut, iar acum sunt din nou în centrul stelei, marcat de drumuri subţiri, capilare, în cerc, cam ca volutele pe care le faci cu creionul pe masă când vorbeşti la telefon; (eu fac, vai, uneori îmi ies desene complicate cu arabescuri şi alveole, cu lanţuri şi pătrate; chiar mă gândeam dacă un cititor în cafea nu ar şti să citească trecutul în desenele alea, dacă n-ar şti să-l previzioneze; că doar şi trecutul ăla e altfel de câte ori te întorci şi te uiţi peste umăr la el, zici că eşti în jocul cu statui împietrite care cum nu te uiţi o secundă, cum se însufleţesc şi îşi mută poziţia mâinilor, a capului, fac doi paşi înapoi sau se fac mici de tot). Cu ceva trecut înghesuit într-un rucsac, parcurgem în timp real „Il Camino“. Chiar dacă drumul e în formă de stea luminoasă.

4 . (I) M O B I L Ă

Cred că așa s-a întâmplat; căutam bricheta, trăgeam sertare, găseam pliculețe expirate de zahăr vanilat, papiote, inimi înfoiate de mătase înțepate de bolduri, pipăiam pe sub foi scrise cu cerneluri colorate, deschideam-închideam uși; n-am fost atentă și mi-au căzut „scheleții“ din dulap; deranj, panică printre pisici, mirări. Autodidactă cum mă știu și cu memoria proaspătă ca o cafea fierbinte, m-am gândit să-l assemblez, că nu poate fi mai greu ca la surprizele din oul Kinder. Aveam dreptate, n-a fost; doar că a rezultat o (fostă) formă de viață cu totul necunoscută mie. Textul ăsta e un copy paste din mine, 2016. La câte „ș“-uri, „ă“-uri, „î“-uri și „ț“-uri am editat, că pe atunci scriam fără diacritice, mai bine scriam unul nou. Mai ales că nici „scheleții“ ăia nu mai sunt ce-au fost; acum (dacă-mi scot ochelarii) parcă stau să râdă. Ei sau eu.